

ma lühhidalt räfida, mis pärast veel sündis. Kuidas eessimenne näddal, nenda ollid teised pärast ta; ollime allati tö fallal ja ni vässimatta, et wahhest pühhopäwalgi ei sanud puhhata; — agga eggat meie sellepärrast veel pagganad ei olnud. Õhto luggesime, kui se agga mele tulli, õsjaameie palvet. Suurte pühhade ajal, Märi- ja palve päval, ja tui aeg audis, wahhete wahhel ta muido fäsimine türitus ja ollessime hea melega igga näddalas läinud, agga tee olli väga pitk ja witis pašjo aega, et enne öhtut ei tahtnud kojo jada, ja eggat siis ennam wöi middagi tehha, millal siis veel suffe nöeluda ja ridid lappida, mis ommeti pühhapäwa hõles olli jänud! — Õimma lauaforra piddasime holega finni, — heldefenne! ei me' sedda ioles unustanud; muud kui nüüd on mul mönni aasta läimata jänud. Mis ma teen, posle mul selle tarvis ennam ridid ja kes tohib hilspudes armuse minna!"

Ma pannin sün immets, et ta ei teadnud, et Jummal ei vata ride peale, waid missuggune südda on. — „Ei tea, — vastas Roido Peter, — posle ma meie tülas sedda kuulnud. — Agga mis ma piddin ütlema! Sah, — meie ello ei olnud muud kui tö ja ühtepuhko tö, agga ei murred seit ei wähhenemud ja eht meie tüli ligi ei tussutanud, eggat minnagi koppila wina e st ei raatsinud raijata, — siisli wiisfummend rubla ei tahtnud täis jada. Wahhest olli ühhest rublast veel pudo, agga siis tulli foggenattatä õnnetus: többi wöttis lambad ärra eht lehvi niftastas jalga ja piddi tappetud sama; — oh

se weisse ližha, mis siis piddime föma, olli kui öhla wüssi turgus ja töhhüs, igga futäie jures olli se libbe wallo: jälle 10 rubla raijatud! Ja seit läks meel pahhals ja sain pääw pärwast ennam naesega tüliisse: — eks se issa olnud temma holetus. Naene agga taples wasto, et se piddi öige palk ollema minno laiskuse pärast. Nenda läks meie ello seggasemaks, wahhest jälle rahholissemaks, sedda möda, tuida rubblade arro wähhenes ehk kaswas. Juhtus nüüd veel, et naene ehk minna isse jäime haigeks ja tö seisma, siis olli keige fangem waew käes; siis mitto forda forvisiin ommale surma agga ei se tulnud, — jo mul olli suremat riisti ošaks armatud. Eessimenne laps, mis meile anti, pöddes aastat läks, suri; teine olli tuggem poj, sai seitsme aastajäts ja lotsin temmast aega möda abbi sama; — olli väga armas laps agga jäi ta haigeks ja et kui ööd ja päwa ta jures walwasin, surri kätte ala. Jäime siis lapseta järrele! tesse fassule piddin nüüd waewa näggema, sellele saun ja rahha jäma? — Pääw pärast lapje matmisest olli tubba otsekui tühhi, teil meie luggu surb; naene puhipho nuttis, puhipho taples minnuga. Õesse ma istusin nukker ja nurrisedes, ei leidnud ennam mingisugusest asjast römo. Siis forraga hüdis uago hääl südamies: mis sa ennam surdad! Lahhuta meelt, minne körtsi! — Kargasin üllesse, müts pähhe, lääsin; ja öige tüli, meel sai lahhatatud, ajasin jutto, tuisin mönda nolja ja tullin rõömsama süddamega foju taggas. Agga ei ma wina tilga sele peale ei wötnud, agga olnud mul